

Arrest

nr. 71 104 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Italiaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 20 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COPPENS, die loco advocaat H. VANDENBULCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker dient op 17 juni 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, dit in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 27 november 2009 wordt eerste verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 4 november 2009 dienen tweede verzoekster en de kinderen een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, dit in de hoedanigheid van respectievelijk echtgenote en bloedverwanten in neerdalende lijn van eerste verzoeker.

1.4. Op 11 januari 2010 worden tweede verzoekster en de vier minderjarige kinderen in bezit gesteld van een E-kaart.

1.5. Uit onderzoek blijkt dat eerste verzoeker sedert 1 juni 2010 OCMW-steun geniet en in de Dimona-databank gemeld stond van 25 september 2009 tot 18 december 2009.

1.6. Op 3 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreffen de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

*"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N., A. {...}
geboren te Casablanca, op (in) {...}
van Italië nationaliteit*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 17.06.2009 en verkreeg de E-kaart op 27.11.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene totaal gewijzigd is.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene als werknemer actief was van 25/9/09 tot 18/12/09. Sindsdien is hij niet meer tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer beschouwd worden als werknemer (art42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980).

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat hij reeds aan dé slag zou zijn geweest.

Op 04.06.2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvang van het OCMW.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij gebrek aan economische activiteiten beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in categorie 3 (samenwonend persoon met gezinslast) sinds 01.06.2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden (art 40 §4 - wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. "

en

*"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., F. Z. {...}
geboren te Casablanca, op (in) {...}
van Italië nationaliteit.
+ minderjarige kinderen: N. G. {...} °{...}
N. I. {...} °{...}
N. I. {...} °{...}*

N. Z. {...} "{..}"

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, dhr N.i A. {...} (RR xxxxxxxxx).

De echtgenoot van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art.40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art.40 §4 van diezelfde wet. Daarenboven vormt het gezin een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk omwille van de CCMW-steun die zij (minstens) sinds 1/6/2010 reeds ontvangen. Om deze redenen werd op basis van art.42, §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot.

Overeenkomstig art.42ter, §1,1" van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van B., F. Z. {...} aangezien er een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft. Betrokkene kan niet in eigen hoofde het verblijf behouden, gezien zij evenmin overeenkomstig art.40, §4 aan enige voorwaarden voldoet

Overeenkomstig art 42ter van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht van betrokkenes minderjarige kinderen: N. G. {...}, N. I. {...}, N. I. {...} en N. Z. {...}, eveneens beëindigd. In het belang van de kinderen dienen zij hun moeder te vervoegen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen menen verzoekers dat deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zijn samen met de zorgvuldigheidsplicht. Zij betogen niet eens de kans gekregen te hebben ten gronde uitleg te verschaffen over hun feitelijke, huidige situatie en de reden waarom eerste verzoeker thans zelf niet kan instaan voor het levensonderhoud van zijn gezin. Zij stellen dat eerste verzoeker alles in het werk stelt om tewerkgesteld te worden voor onbepaalde duur, dat zij volledig geïntegreerd zijn in de maatschappij en een taalopleiding Nederlands volgen. Hun kinderen lopen hier school en beschouwen België als hun thuisland. Verzoekers menen dat de gegevens niet correct beoordeeld werden en dat de overheid niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen geschonden wordt.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De in casu eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat hij werknemer was of werk zocht, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij, nadat aan verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens verifiëren of verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Op grond van inlichtingen die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verkreeg via de database van de RSZ (Dimona) en het OCMW werd geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeker nog tewerkgesteld is en evenmin een reële kans maakt om te worden aangesteld en dat hij ondertussen leefloon geniet. Gelet op deze vaststellingen werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van eerste verzoeker.

Nu blijkt het administratief dossier eerste verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en zijn gezinsleden ingevolge zijn verblijfsrecht zelf verblijfsrecht gekregen hebben, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen, en dit in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers betwisten geenszins de vaststelling dat eerste verzoeker niet meer tewerkgesteld is en dat zij OCMW-steun genieten maar menen dat zij niet gehoord werden en aldus geen rekening gehouden werd met hun situatie. Zij stellen tevens dat eerste verzoeker alles in het werk stelt om aan de slag te kunnen.

2.9. Waar verzoekers betogen dat *“eerste verzoeker alles in het werk stelt om tewerkgesteld te zijn voor een onbepaalde duur. Dat verzoekers volledig geïntegreerd zijn in de maatschappij en een taalopleiding Nederlands volgen. Dat de kinderen van verzoekers school lopen in het Nederlands en BELGIË als hun thuisland beschouwen”*, dient de Raad op te merken dat verzoekers met het kenbaar maken van de wijze waarop zij hun eigen situatie inschatten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen die de bestreden beslissing ondersteunen.

2.10. Waar verzoekers opwerpen dat hen *“niet eens de kans werd geboden ten gronde uitleg te verschaffen over hun feitelijke, huidige situatie en de reden waarom eerste verzoeker thans zelf niet kan instaan in het levensonderhoud van zijn gezin”*, gaat de Raad er vanuit dat verzoekers de schending beogen op te werpen van de hoorplicht. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissingen kunnen niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissingen zijn immers niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers tonen ook niet aan welke elementen zij bij het horen zouden meegedeeld hebben die aanleiding zouden kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van hun situatie en zij maken niet aannemelijk dat indien verweerder hen had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissingen genomen werden, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40, § 4 en artikel 42bis, § 1 respectievelijk artikel 42ter, § 1, 1 van de Vreemdelingenwet.

2.11.1. Verzoekers betogen dat het niet terecht is te stellen dat zij niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en dat zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekers verwijzen naar een schrijven van het OCMW van Kortrijk gevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij wel degelijk de nodige inspanningen leveren om zich te integreren in de maatschappij. Zij wijzen nogmaals op het feit dat zij Nederlandse taallessen volgen en dat eerste verzoeker alles in het werk stelt om een vaste tewerkstelling te bemachtigen. Verzoekers menen dat de gebrekkige taalkennis van eerste verzoeker een vaste tewerkstelling in de weg staat. Volgens verzoekers zal eerste verzoeker op het einde van dit schooljaar wel het vereiste taalniveau halen om tewerkstelling te bemachtigen. Verzoekers menen dan ook wel degelijk te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, zodat de steun van het OCMW een tijdelijk karakter heeft. Zo zal eerste verzoeker bijvoorbeeld al in de maand oktober aan de slag kunnen als seizoensarbeider en mogelijk met verlenging van termijn. Eerste verzoeker zet wel degelijk alles in het werk om een vaste betrekking te vinden en zelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.12. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel. Waar verzoekers betogen dat het feit dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk slechts tijdelijk is, wijzen op de inspanningen die eerste verzoeker verricht om zijn positie op de arbeidsmarkt te verbeteren en poneren dat hij in oktober opnieuw werk zal hebben en dus niet langer ten laste zal zijn van het sociale bijstandstelsel, dient de Raad nogmaals op te merken dat verzoekers met het kenbaar maken van de wijze waarop zij hun eigen situatie inschatten en met hun bespiegelingen geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen die de bestreden beslissingen ondersteunen en die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

2.13.1. Verzoekers betogen in essentie dat de gevolgen van de bestreden beslissingen niet in verhouding staan met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit de bestreden beslissingen meent te halen. Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hun leven drastisch wordt omgegooid. Een terugkeer naar het land van herkomst staat buiten verhouding. Tevens zouden de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat verzoekers weggerukt worden uit hun omgeving waar zij hun sociaal en psychologisch evenwicht hebben. Verzoekers zouden ook hun taalopleiding dienen af te breken midden in het schooljaar met het risico van verlies van het lopende en volgend schooljaar en met onherstelbare schade voor toekomstige beroepsperspectieven. Ook de kinderen zouden hun schooljaar niet kunnen afmaken. Verzoekers stellen tijdens hun verblijf nooit schade

berokkend te hebben aan de Belgische staat en menen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische staat maar juist een meerwaarde zijn voor de gemeenschap.

2.14. De Raad wijst erop dat verzoekers met hun beschouwingen geen schending aantonen van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die correct beoordeeld heeft zodat het niet kennelijk onredelijk is dat het verblijfsrecht van verzoekers beëindigd wordt omdat eerste verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van zijn verblijfsrecht en dat bijgevolg ook het verblijfsrecht van tweede verzoekster en de kinderen beëindigd wordt. Verzoekers kunnen bezwaarlijk verwachten dat zij een verklaring van inschrijving verkrijgen omdat zij Nederlandse lessen volgen en dat hun kinderen hier school lopen. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet voorziet alleszins niet dat dergelijke omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verklaring van inschrijving. De bestreden beslissing verhindert alleszins niet dat verzoekers alsnog een verklaring van inschrijving verkrijgen indien eerste verzoeker aantoonbaar dat hij werknemer/werkzoekende is.

Het derde middel is niet gegrond.

2.15. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome.

2.15.1. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen een ongeoorloofde inmenging vormen in hun recht op privéleven. Verzoekers zijn België als hun land gaan beschouwen en hebben er een duurzame binding mee. Verzoekers wijzen op hun grote kennissen- en vriendenkring die zij gedurende jaren in België hebben opgebouwd. Verzoekers wijzen tevens op het feit dat zij de kans niet krijgen hun taalopleiding te voltooien, wat ook geldt voor de opleiding van de kinderen.

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekers stellen dat hun privéleven wordt geschonden, gelet op hun verblijf in België, hun kennissen- en vriendenkring en hun opleiding alsook die van hun kinderen. De Raad merkt op dat uit de feiten-uitenzetting blijkt dat verzoekers respectievelijk op 27 november 2009 en 11 januari 2010 in het bezit waren gesteld van een E-kaart. Verzoekers hebben bijgevolg op het moment van de bestreden beslissingen bijna één jaar en acht maanden op legale wijze in België verbleven. Verzoekers kennissen- en vriendenkring wordt niet betwist, doch de bestreden beslissingen verhinderen hen niet om deze relaties te ontwikkelen of te onderhouden. De bestreden beslissingen hebben immers niet tot gevolg dat het verzoekers onmogelijk gemaakt wordt om een visum aan te vragen teneinde hun vrienden en

kennissen die in België verblijven te bezoeken of om met deze personen via andere wegen contact te houden. Bovendien vallen losse sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekers verwijzen tevens naar hun taalopleiding en de opleiding van de kinderen, als onderdeel van hun privéleven. Verzoekers wisten of behoorden evenwel te weten dat zij slechts verblijfsrecht verkregen voor zover ze voldeden aan de daartoe gestelde voorwaarden. Gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is in dat geval een inmenging mogelijk. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter van dezelfde wet laten immers toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een vreemdeling die als werknemer of werkzoekende tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en die niet meer voldoet aan de voorwaarden daartoe. Ingevolge de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht wordt tevens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van zijn familieleden. Het optreden van het bestuur is in deze bovendien vereist ter behartiging van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde belangen, waaronder het economisch welzijn van het land. Gelet op het korte verblijf van verzoekers in België, met name hoogstens één jaar en acht maanden kunnen zij niet gevolgd worden in hun standpunt dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER